

— Нима ти не знаешъ защо стана така? — строго се обърна къмъ него Самуилъ. — Не брата си, а баща си бихъ убилъ за такова престъпление! Говоришъ, като дете. Не бѣха ли въ ржцетѣ ни писмата на Аарона до византийския императоръ? Не прочетохте ли въ тѣхъ за страшната измѣна, която братъ ми е направилъ противъ България? Не го ли осъдиха всички боляри?

— Не се гнѣви, болярино, — отвърна кротко старецътъ. — Азъ знамъ измѣната на Аарона, знамъ присъдата на болярския съдъ, самъ произнесохъ проклетие срещу предателя... Ала ми е мъчно! Тежи ми, че мечоветѣ на войниците ти се обагриха съ братска кръвъ!

— Послушай ме, старче, послушайте ме и вие, братя боляри! Днесъ мене ми е по-тъжно отколкото на всички други, защото погребвамъ брата си! За доброто на народа азъ понасямъ и скривамъ скръбта си! Братъ ми направи измѣна! Ако другъ би я направилъ, щѣхъ ли да го пощада? Толкова по-малко би трѣбвало да пощада брата си! Азъ мисля за страданията на всички български сърдца, а не само за своето!

Въ далечината откъмъ пожаращето се повдигна облакъ прахъ. Конниците, изпратени да накажатъ измѣнника, се връщаха. Самуилъ ги съзрѣ, изви се и тръгна къмъ своя шатъръ:

— Когато конниците се върнатъ, нека при мене дойде синътъ ми Гавраилъ-Радомиръ. И никой другъ да не прекрачи прага на шатъра ми!

* * *

Гавраилъ-Радомиръ застана предъ баща си съ ржце скръстени нагърдитѣ. Той бѣше още юноша и въ свѣтлитѣ му сини очи личеше ясно мъката отъ това, което бѣ видѣлъ въ кулата на своя чичо Ааронъ.

— Говори! — заповѣда Самуилъ.

— Заповѣдта ти е изпълнена, болярино!

Гласътъ на момъка треперѣше.

— Гавраиле, ти си вече мъжъ и трѣбва да свиквашъ на суровия войнишки животъ! Разкажи ми, наказанъ ли е предателя? Избити ли сж всичкитѣ му войници и другари? Наказана ли е жена му — византийската принцеса?

— Наказани сж всички, болярино!

— Всички ли? Ти самъ, съ очитѣ си видѣ ли наказанието?

— Да. Всички...

— Ти криешъ нѣщо отъ мене, Гавраилъ-Радомиръ?

— Азъ, татко...

— Тукъ азъ не съмъ ти баща, а воевода! Какво криешъ отъ мене?

— Азъ... болярино... татко... Не позволихъ да убиятъ... Иванъ-Владиславъ — синътъ на чича... Той е мой връстникъ...

— Не си изпълнилъ заповѣдта на своя воевода, Гавраилъ-Радо-